

ΣΤΟ ΜΟΝΙΜΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Α.Ν. Κονή, Π.Ε.Δ.
Κ. Κουνίδου, Α.Ε.Δ.
Γ. Βλάμη, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 17419/20

Δημοκρατία

ν.

Ευθύμιου Σωκράτους

Κατηγορούμενου

Ημερομηνία: 16.04.21

Εμφανίσεις:

Για τη Δημοκρατία: κος Ζ. Συμεού (η κα Χρ. Κυθρεώτου για ν' ακούσει ποινή)

Για τον Κατηγορούμενο: κος Γ. Πολυχρόνης (ο κος Γ. Εφφέ για ν' ακούσει ποινή)

Κατηγορούμενος: παρών

Π Ο Ι Ν Η

Ο κατηγορούμενος, σήμερα ηλικίας 21 περίπου ετών, κατόπιν δικής του παραδοχής βρέθηκε ένοχος σε κατηγορίες που αφορούν **παράνομη κατοχή ναρκωτικών ουσιών Τάξεως 'Α' και 'Β' (κατηγορίες 2 και 4 αντίστοιχα)** και **παράνομη κατοχή τους με σκοπό την προμήθεια σε άλλα άτομα (κατηγορίες 6 και 8 αντίστοιχα)** κατά παράβαση του περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου, Ν.29/77, ως αυτός τροποποιήθηκε.

Σύμφωνα με τις λεπτομέρειες των αδικημάτων, ο κατηγορούμενος μεταξύ άγνωστης ημερομηνίας και 28.11.20 στη Λεμεσό κατείχε παράνομα 476,34 γραμμάρια κοκαΐνης και 10 κιλά και 159,7 γραμμάρια ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης με σκοπό την προμήθεια τους σε άλλα πρόσωπα.

Σε σχέση με τις υπόλοιπες κατηγορίες του κατηγορητηρίου, η κατηγορούσα αρχή καταχώρησε αναστολή ποινικής δίωξης και ο κατηγορούμενος απαλλάχτηκε σ' αυτές.

Τα γεγονότα όπως έχουν εκτεθεί από την Κατηγορούσα Αρχή και δεν έχουν αμφισβητηθεί από την Υπεράσπιση, παρατίθενται αυτολεξεί:

«Γεγονότα ως το κατηγορητήριο.

Στις 28/11/2020, λήφθηκε πληροφορία ότι ο κατηγορούμενος ασχολείται με την διακίνηση ναρκωτικών, ότι αποκρύβει μεγάλες ποσότητες και την ίδια μέρα θα προχωρούσε σε παράδοση μεγάλης ποσότητας ναρκωτικών σε τρίτο άτομο. Με βάση την πληροφορία αυτή, μέλη της ΥΚΑΝ έθεσαν υπό παρακολούθηση το χωριό Παρεκκλησιά στη Λεμεσό.

Την ίδια μέρα και περί τις 13:15 εντοπίστηκε από τα μέλη της ΥΚΑΝ το όχημα ΚΗΕ161 να εξέρχεται από την οδό Βορείου Ηπείρου, όπου βρίσκεται η πατρική οικία του κατηγορούμενου και να εισέρχεται στη Λεωφόρο Γρηγόρη Αυξεντίου και να κατευθύνεται προς τον αυτοκινητόδρομο, με οδηγό τον κατηγορούμενο. Το εν λόγω όχημα στη συνέχεια εισήλθε στην Λεωφόρο Αμαθούντος με κατεύθυνση το χωριό Μονή, ακολούθως έστριψε στην οδό Αργυρόκαστρου όπου η ώρα 13:22 στάθμευσε σε χώρο στάθμευσης του συγκροτήματος Marina Beach Apartments.

Περί τις 14:20 ο κατηγορούμενος θεάθηκε να εξέρχεται από συγκεκριμένο διαμέρισμα από το πιο πάνω συγκρότημα, κρατώντας μια σχολικού τύπου τσάντα, χρώματος μαύρου και μπλε στους ώμους του και επιβιβάστηκε στο πιο πάνω όχημα. Στη συνέχεια ο κατηγορούμενος έφυγε με το ως άνω όχημα από τον πιο πάνω χώρο και αφού μετέβηκε σε αδιέξοδο χώρο στην οδό Αργυρόκαστρου, σταμάτησε.

Περί τις 14:26 δίπλα από το πιο πάνω όχημα στάθμευσε το όχημα ΚΧΗ482 με οδηγό τον ΜΚ13. Αφού εξήλθαν και οι 2 οδηγοί από τα οχήματα τους και συνομίλησαν, επέστρεψαν στα οχήματα τους.

Αμέσως τότε δόθηκε οδηγία στα μέλη της ΥΚΑΝ να ανακόψουν τα 2 οχήματα.

Αφού ο ΜΚ1 κατευθύνθηκε προς τον κατηγορούμενο, του υπέδειξε την αστυνομική του ταυτότητα, τον πληροφόρησε για τους λόγους της εκεί παρουσίας του, του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο και τον πληροφόρησε ότι προτίθεται να ερευνήσει τόσο τον ίδιο όσο και το όχημα του, χωρίς αυτός να δώσει κάποια απάντηση.

Κατόπιν έρευνας στο όχημα του κατηγορούμενου ανευρέθηκε χειροποίητο τσιγάρο το οποίο περιείχε ποσότητα πράσινης ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης η οποία ήταν αναμιγμένη με μηχανοποιημένο καπνό. Ο κατηγορούμενος ανέφερε ότι ήταν δικό του. Την ίδια ώρα, ο ΜΚ1 συνέλαβε τον κατηγορούμενο για αυτόφωρο αδίκημα και αφού του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο αυτός δεν έδωσε την οποιαδήποτε απάντηση. Ακολούθως, ο ΜΚ1 πληροφόρησε τον κατηγορούμενο για τα δικαιώματά του ως κρατούμενος.

Περαιτέρω, εντός του ως άνω οχήματος ανευρέθηκε, επάνω στο κάθισμα του συνοδηγού ένα διαφανές σακούλι νάιλον που περιείχε ποσότητα πράσινης ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης καθώς και ένας πλαστικός σπαστήρας με ίχνη πράσινης ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης, τα οποία ήταν μέσα σε ένα τσαντάκι μέσης χρώματος μαύρου με την επιγραφή SPORT FASHION. Αφού τα πιο πάνω παραλήφθηκαν ως τεκμήρια από τον ΜΚ1, τα υπέδειξε στον κατηγορούμενο, τον πληροφόρησε ότι περιέχουν κάνναβη, του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο και αυτός είπε «εν δικά μου τζιε τζείνα.»

Κατά την συνέχεια της έρευνας, στο συρταράκι του συνοδηγού ανευρέθηκαν 2 σπαστήρες οι οποίοι περιείχαν κάνναβη, ένα κινητό τηλέφωνο μάρκας XIAMI Αφού τα πιο πάνω παραλήφθηκαν ως τεκμήρια από τον ΜΚ1, τα υπέδειξε στον κατηγορούμενο, τον πληροφόρησε ότι περιέχουν κάνναβη, του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο και αυτός είπε «εν δικά μου τζιε τούτα.»

Στη συνέχεια και ώρα 14:47, ο ΜΚ1 εντόπισε μέσα στο ίδιο συρταράκι ένα ενοικιαστήριο έγγραφο του διαμερίσματος 13 στο συγκρότημα Marina Beach Apartments. Αμέσως ο ΜΚ1 το υπέδειξε στον κατηγορούμενο, του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο και αυτός ανέφερε «Εν το ενοικιαστήριο του διαμερίσματος μου» Τότε ο ΜΚ1 τον ρώτησε αν κρύβει ναρκωτικές ουσίες στο διαμέρισμα του και αφού του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο αυτός απάντησε «Τι να σου πω; Έχω τζιαμέ καμπόσο» Αμέσως ο ΜΚ1 του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο και αυτός «Αφού τζιαί αλλιώς ήταν να τα έβρετε»

Αφού ολοκληρώθηκε η έρευνα εντός του οχήματος του κατηγορούμενου περί τις 14:50 ο ΜΚ1 ανέκρινε προφορικά τον κατηγορούμενο, ο οποίος του ανέφερε ότι στο διαμέρισμα του έχει περίπου 10.5 κιλά κάνναβης και 0.5 κιλό κοκαΐνης.

Μετά από γραπτή συγκατάθεση του κατηγορούμενου ερευνήθηκε το διαμέρισμά του από την ΥΚΑΝ . Η ώρα 16:12 ο κατηγορούμενος υπέδειξε στον ΜΚ3 δύο καφέ χάρτινα κιβώτια εντός υπνοδωματίου αναφέροντας ότι σε αυτά υπάρχει κάνναβη. Αφού ο ΜΚ3 του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο ο κατηγορούμενος απάντησε «Μέσα στη μια έσσειε τρία κιλά κάνναβη τζιε μέσα στην άλλη δύο κιλά.»

Στην συνέχεια, εντός του ίδιου υπνοδωματίου ο κατηγορούμενος υπέδειξε στον ΜΚ3 ένα ανοικτό καφέ χάρτινο κιβώτιο το οποίο βρισκόταν μέσα σε ερμάρι. Αμέσως ο ΜΚ3 επέστησε την προσοχή του κατηγορούμενου στο Νόμο αυτός ανέφερε «Τούτα εν πέντε κιλά τζιε εκατό γραμμάρια»

Η ώρα 16:16 ο κατηγορούμενος υπέδειξε στον ΜΚ3, σε πάτο ενός ερμαριού εντός του ίδιου υπνοδωματίου, ένα πλαστικό ποτήρι εντός του οποίου υπήρχε ένα σακούλι με ποσότητα κάνναβης. Αμέσως του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο και ο κατηγορούμενος απάντησε «εν μια οντζιά χόρτο και έκοψεν μόνη της»

Η ώρα 16:18 ο κατηγορούμενος υπέδειξε στον ΜΚ3, στο τελευταίο συρτάρι του ίδιου ερμαριού ένα κόκκινο νάιλον σακούλι εντός του οποίου υπήρχαν πέντε συσκευασίες οι οποίες περιείχαν κοκαΐνη. Αμέσως του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο και ο κατηγορούμενος απάντησε «Το σακούλι έχει 480 γραμμάρια κόκα»

Η ώρα 16:20 ο κατηγορούμενος υπέδειξε στον ΜΚ3, σε κομοδίνο εντός του ίδιου υπνοδωματίου, 2 ζυγαριές ακριβείας. Αμέσως του επέστησε την προσοχή του στο Νόμο και ο κατηγορούμενος απάντησε «έχω τες για να ζυιάζω το χόρτον και την κόκα»

Αφού ολοκληρώθηκε η έρευνα εντός του διαμερίσματος του κατηγορούμενου αυτός οδηγήθηκε στα γραφεία της ΥΚΑΝ Λεμεσού. Ο κατηγορούμενος στη συνέχεια και ώρα 23:05 της ίδιας μέρας, συνελήφθη δυνάμει δικαστικού εντάλματος σύλληψης, για όλα τα αδικήματα εναντίων του και αφού του εξήγησε τους λόγους σύλληψης του, του επέστησε την προσοχή του στον Νόμο και ο κατηγορούμενος δεν απάντησε οτιδήποτε. Η ώρα 23:15 ο κατηγορούμενος ενημερώθηκε για τα νομικά του δικαιώματα τα οποία και υπέγραψε.

Στις 29/11/2020 και μεταξύ των ωρών 01:20 και 01:30 στα γραφεία της ΥΚΑΝ Λεμεσού λήφθηκε ανακριτική κατάθεση από τον κατηγορούμενο στην οποία ουσιαστικά παραδέχτηκε την διάπραξη των αδικημάτων τα οποία αντιμετωπίζει. Περαιτέρω ανέφερε ότι τα ανευρεθέντα ναρκωτικά τα είχε υπό την φύλαξη του κατόπιν εντολών άλλων προσώπων και ότι θα τα έπαιρνε σε διάφορα σημεία που θα του έλεγαν.

Αφού οι ναρκωτικές ουσίες στάλθηκαν στο Γ.Χ.Κ διαπιστώθηκε ότι επρόκειτο για τις ναρκωτικές ουσίες οι οποίες αναγράφονται στο κατηγορητήριο, τόσο σε είδος όσο και σε ποσότητα.

Ο κατηγορούμενος βρίσκεται υπό κράτηση από τις 28/11/2020 και είναι λευκού ποινικού μητρώου.»

Οι προσωπικές-οικογενειακές-οικονομικές συνθήκες του κατηγορουμένου περιγράφονται στην έκθεση του Γραφείου Ευημερίας, η οποία υιοθετήθηκε από την υπεράσπιση, με αναφορά παράλληλα από το συνήγορο του κατηγορουμένου μέσα από την γραπτή αγόρευση του σε επιπρόσθετα στοιχεία. Παραθέτουμε συνοπτικά το συνολικό πλαίσιο τους, όπως αυτό τέθηκε ενώπιον μας.

Ο κατηγορούμενος κατάγεται από τη Λεμεσό και έχει άλλα τρία ενήλικα αδέρφια. Οι σχέσεις των μελών της οικογένειας διαταράχτηκαν μετά τη σύλληψη του. Η οικογένεια του κατηγορουμένου διακρίνεται από τιμιότητα, εργατικότητα και από τον καλό της χαρακτήρα. Τόσο ο πατέρας του όσο και η μητέρα του προέρχονται από πολύτεκνες οικογένειες. Ο πατέρας του κατηγορουμένου είναι βαθιά θρησκευόμενος και ασκεί το επάγγελμα του δασοφυροσβέστη. Παράλληλα εργάζεται περιστασιακά σε ίδρυμα που μαγειρεύει απογευματινό φαγητό σε παιδιά

με νοητική στέρωση. Επειδή πάσχει από χρόνια πνευματικό άσθμα λαμβάνει φαρμακευτική αγωγή. Η δε μητέρα του κατηγορούμενου είναι απόφοιτη Τεχνικής Σχολής και κολλεγίου ως 'μοντελίστ'. Τα τελευταία δύο χρόνια εργάζεται ως πωλήτρια-καθαρίστρια σε mini market. Ο ένας αδελφός του είναι τριτοετής φοιτητής νομικής και τα άλλα δύο δίδυμα αδέρφια του εργάζονται ως τεχνικοί σε μεγάλες εταιρείες.

Ο κατηγορούμενος είναι απόφοιτος Τεχνικής Σχολής στον κλάδο μηχανολογίας. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία και μετέβηκε για σπουδές τις οποίες όμως εγκατέλειψε λόγω δυσκολιών που αντιμετώπισε. Εργάστηκε ως οικοδόμος, διανομέας, υπάλληλος σε θερμοκήπιο, γεωργός, γκαρσόνι και τις τελευταίες δύο εβδομάδες υπάλληλος σε εργοστάσιο κατασκευής γυαλιών. Δεν διαθέτει ακίνητη και κινητή περιουσία ως επίσης αποταμιεύσεις. Ούτε όμως έχει χρέη. Τα τελευταία τρία χρόνια κάνει χρήση ναρκωτικών ουσιών, γεγονός που δεν ήταν σε γνώση των γονιών του. Ωστόσο επιθυμεί να απεξαρτηθεί από αυτές και γι' αυτό έχει εγγραφεί στο πρόγραμμα ΔΑΝΑΗ των φυλακών. Επίσης με τη μεταφορά του στις κεντρικές φυλακές ξεκίνησε προσπάθειες για να εγγραφεί ως φοιτητής σε πανεπιστήμιο.

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του κατηγορούμενου προέβηκε σε εμπειρισταωμένη αγόρευση με παραπομπή σε νομολογία και αναφορά σε διάφορα νομικά συγγράμματα, το περιεχόμενο της οποίας έχουμε μελετήσει με προσοχή στα πλαίσια διεκπεραίωσης του έργου μας για επιβολή στον κατηγορούμενο των κατάλληλων ποινών σε ότι αφορά το είδος αλλά και το ύψος τους.

Εκτός από τις προσωπικές συνθήκες του πελάτη του, ο ευπαίδευτος συνήγορος υπεράσπισης κάλεσε το Δικαστήριο να λάβει ως μετριαστικούς παράγοντες τα εξής:

- (1) Το ότι ο κατηγορούμενος, ως νεαρό άτομο λευκού ποινικού μητρώου που είναι, κατατάσσεται στην κατηγορία των νεαρών παραβατών (young offender) και διέπραξε τα αδικήματα από αυθορμητισμό, ανωριμότητα και απερισκεψία, στοιχεία που σύμφωνα με τον κύριο Πολυχρόνη βιολογικά χαρακτηρίζουν τη μετεφηβική ηλικία του. Όπως ο εν λόγω συνήγορος επισήμανε, ο πελάτης του δεν είναι εθισμένος σε εγκληματικές πράξεις και η παρούσα υπόθεση αποτελεί μεμονωμένο περιστατικό στη ζωή του. Πρόκειται για άτομο που, όπως ο συνήγορος υπεράσπισης είπε, παρασύρθηκε από άλλους οι οποίοι τους έδωσαν εντολές και εισηγήθηκε η αντιμετώπιση που θα τύχει να είναι τέτοια ώστε να τον οδηγήσει σε αναμόρφωση.

- (2) Την άμεση παραδοχή του κατηγορουμένου και τη συνεργασία του με την αστυνομία, τα οποία σε συνδυασμό με την ένταξη του στο πρόγραμμα απεξάρτησης από τις ναρκωτικές ουσίες καταδεικνύουν έμπρακτη μεταμέλεια από μέρους του.
- (3) Το ότι ο κατηγορούμενος δεν ήταν ο οργανωτής ή ο ιθύνων νους της υπόθεσης. Σύμφωνα με τον συνήγορο υπεράσπισης, ο πελάτης του δεν ενέργησε αυτόβουλα μόνος του και ούτε σχεδίασε το έγκλημα αλλά η συμμετοχή του περιορίστηκε στο ρόλο του αποθηκάριου και της ασφαλούς φύλαξης των ναρκωτικών ακολουθώντας οδηγίες άλλου προσώπου χωρίς την αποκόμιση οφέλους. Ως ο κύριος Πολυχρόνης ανέφερε, η εμπλοκή του κατηγορουμένου δεν ήταν άσχετη με την ηλικία του αλλά και με το ότι κατά το χρόνο διάπραξης των αδικημάτων ήταν περιστασιακός χρήστης κάνναβης και άτομο ευάλωτο που προσεγγίστηκε ένεκα αυτού.
- (4) Την ύπαρξη παραγόντων που με βάση το άρθρο 30 του Ν.29/77 καθιστούν τα αδικήματα λιγότερα σοβαρά, σε συνδυασμό με την απουσία επιβαρυντικών παραμέτρων που περιλαμβάνονται στον κατάλογο του πιο πάνω άρθρου.

Σχολιάζοντας τη σοβαρότητα των αδικημάτων, ο συνήγορος υπεράσπισης αναγνώρισε πως είναι δεδομένη λόγω του ύψους της προβλεπόμενης ποινής και της μεγάλης ποσότητας ναρκωτικών που ο πελάτης του κατείχε, πλην όμως είναι η θέση του κυρίου Πολυχρόνη ότι εδώ οι συνθήκες διάπραξης των αδικημάτων σε συνάρτηση με τον περιορισμένο ρόλο του κατηγορουμένου δικαιολογούν αντιμετώπιση της παρούσας υπόθεσης ως μιας περίπτωσης που αφορά το αδίκημα της απλής κατοχής ναρκωτικών ουσιών. Είναι ακόμη η θέση του εν λόγω συνηγόρου ότι η εφαρμογή περιοριστικών μέτρων ένεκα της πανδημίας κορονοϊού δημιουργεί την ανάγκη για επιβολή επεικέστερης ποινής στον κατηγορούμενο.

Τα αδικήματα που ο κατηγορούμενος διέπραξε είναι χωρίς αμφιβολία πολύ σοβαρά, γεγονός που ορθά αναγνώρισε ο συνήγορος υπεράσπισης χωρίς περιστροφές. Εγκλήματα που σχετίζονται με τα ναρκωτικά είναι από τα πλέον σοβαρά στο κυπριακό ποινικό δίκαιο. Η σοβαρότητα που τα χαρακτηρίζει αντανakλάται κατ' αρχάς από τις προβλεπόμενες από το Νόμο ανώτατες ποινές. Η προβλεπόμενη από το Νόμο ανώτατη ποινή είναι ενδεικτική της έκτασης της σοβαρότητας ενός αδικήματος και αυτό είναι ένα στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής, όπως και το είδος της ποινής που θα επιβληθεί (**Souilmi v. Αστυνομίας** (1992) 2 Α.Α.Δ. 248, **Γεν. Εισαγγελέας v. Πέτρου** (1993) 2 Α.Α.Δ. 9). Όπως τέθηκε στην υπόθεση **Λεβέντης v. Αστυνομίας**

(1999) 2 Α.Α.Δ. 632: «το μέγιστο ύψος της ποινής που προβλέπεται από το νόμο είναι η βάση από την οποία ξεκινά το Δικαστήριο για να επιμετρήσει την ποινή».

Συγκεκριμένα τα αδικήματα της παράνομης κατοχής κοκαΐνης (κατατάσσεται ως ναρκωτική ουσία τάξης 'Α') και κάνναβης (κατατάσσεται ως ναρκωτική ουσία τάξης 'Β') με σκοπό την προμήθεια σε άλλα άτομα επισύρουν ποινή φυλάκισης δια βίου. Το δε αδίκημα της παράνομης κατοχής κοκαΐνης επισύρει ποινή φυλάκισης δώδεκα έτη, ενώ αυτό της κατοχής κάνναβης ποινή φυλάκισης οκτώ χρόνια. Από τον καθορισμό του ύψους των πιο πάνω ποινών, καταδεικνύεται η σοβαρότητα που ο νομοθέτης αποδίδει στη διάπραξη των αδικημάτων που ο κατηγορούμενος έχει διαπράξει.

Βεβαίως, τα Δικαστήρια δεν βασίζονται μόνο στην προβλεπόμενη από το νόμο ποινή αλλά λαμβάνουν υπόψη τις προσωπικές συνθήκες ενός κατηγορούμενου, τις περιστάσεις διάπραξης των αδικημάτων και το μέσο που χρησιμοποιήθηκε για τη διενέργεια της εγκληματικής πράξης (**Ιωσήφ v. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 930). Όσον αφορά στη σοβαρότητα των αδικημάτων, θεωρούμε σκόπιμο να παραπέμψουμε και στην υπόθεση **Μιχαηλίδης v. Δημοκρατίας** (1991) 2 Α.Α.Δ. 391, όπου στις σελίδες 402 – 403 λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«Σχετικά με τη σοβαρότητα των αδικημάτων θα θέλαμε να παρατηρήσουμε ότι ο χαρακτηρισμός κάποιου αδικήματος ως σοβαρού δεν εξαρτάται αποκλειστικά από το ανώτατο όριο ποινής που ο νόμος προνοεί για τη διάπραξη του. Εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το σύνολο των περιστάσεων που περιβάλλουν τη διάπραξη του και διαγράφουν το μέγεθος της βλάβης και τις εν γένει συνέπειες που η διάπραξη του μπορεί να επιφέρει στην κοινωνία και οι οποίες δυνατόν είτε να υποβιβάζουν ένα αδίκημα για το οποίο προνοείται πολυετής φυλάκιση σε απλή και τυπική παράβαση, είτε να καθιστούν εξαιρετικά σοβαρό ένα αδίκημα για το οποίο δεν προνοείται αυστηρή ποινή υπό μορφή πολυετούς φυλάκισης.»

(Η υπογράμμιση γίνεται από το Κακουργιοδικείο)

Τα ναρκωτικά είναι ίσως σήμερα το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει η παγκόσμια κοινωνία. Πρόκειται για αποτρόπαια εγκλήματα με επικίνδυνες συνέπειες και αρκετά θύματα. Στα θύματα τους περιλαμβάνονται άτομα από όλες τις ηλικίες, κυρίως όμως νεαροί. Η Κύπρος έχει πληρώσει βαρύ τίμημα με την απώλεια συνανθρώπων μας και τούτο οφείλεται στην εξάπλωση της δράσης των εμπόρων-διακινητών-μεταφορέων και ταυτόχρονα στην αδυναμία των χρηστών να τους αποφύγουν ή να τους απομακρύνουν από τη ζωή τους. Είναι αδικήματα που φθείρουν τον ιστό της οικογένειας και αποτελούν νάρκη στο θεμέλιο της κοινωνίας (**Τρύφωνος v. Αστυνομίας** (2009) 2 Α.Α.Δ. 197 και **Βεγκί v. Αστυνομίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 60). Δυστυχώς με την πάροδο του χρόνου αυξάνεται ολοένα η εμπλοκή νεαρών ατόμων σε υποθέσεις ναρκωτικών. Το δε κοινωνικό και οικονομικό κόστος

από τη χρήση ναρκωτικών ουσιών είναι υπερβολικό, κυρίως όταν υπολογίσει κανείς τα εγκλήματα και τη βία, όπως επίσης τη διάβρωση των ηθικών αξιών που προκαλούν. Μεγάλος αριθμός σοβαρών εγκλημάτων διαπράττονται από άτομα που είναι υπό την επήρεια ψυχοτρόπων ουσιών ή εξάρτησης από το αλκοόλ, ενώ συχνά οι χρήστες ναρκωτικών ή οι εξαρτώμενοι από το αλκοόλ εμπλέκονται σε αδικήματα όπως είναι οι διαρρήξεις, οι κλοπές, ακόμη και η πορνεία, για να εξασφαλίσουν τη δόση τους και να ικανοποιήσουν τον εθισμό και τις εξαρτήσεις τους.

Δεν είναι τυχαίο που οι έμποροι ναρκωτικών επιλέγουν για την εισαγωγή ή μεταφορά ναρκωτικών άτομα αδύναμα ή με συγκεκριμένα προβλήματα. Για το θέμα αυτό παραπέμπουμε στην υπόθεση **Gholi v. Δημοκρατίας** (1997) 2 Α.Α.Δ. 30 όπου, ανάμεσα σ' άλλα, λέχθηκαν τα πιο κάτω:

*«Τα δικαστήρια της Κύπρου, όπως και σχεδόν κάθε πολιτισμένης χώρας, επιβάλλουν ποινές προορισμένες να αποθαρρύνουν την εισαγωγή, κατοχή και διάθεση ναρκωτικών. Τα ναρκωτικά πλήττουν και συχνά ανεπανόρθωτα είναι μάλιστα που πλήττουν την υλική και ηθική ευημερία του ανθρώπου. Ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των ποινών, ο οποίος πρέπει να αντανακλάται και από το ύψος τους, αποτελεί το κύριο γνώρισμα τους. Οι προσωπικές περιστάσεις και τα ιδιαίτερα προβλήματα αδικοπραγούντων σε αυτού του είδους των υποθέσεων λαμβάνονται βέβαια σε κάποιο βαθμό υπόψη. Και η εξατομίκευση έχει τη θέση της. Αλλά δεν μπορεί να εξουδετερώσει ή να αποδυναμώσει τη μέριμνα για προστασία της κοινωνίας: βλ. **Παυλίδης και Άλλος v. Αστυνομίας** Ποινικές Εφέσεις 6161 και 6162, ημερομηνίας 15 Ιουλίου 1996. Η πείρα καταδείχνει ότι οι έμποροι ναρκωτικών συχνά επιλέγουν άτομα αδύναμα ή άτομα με ειδικά προβλήματα για τη μεταφορά ναρκωτικών. Η κατανόηση αυτών των αδυναμιών και προβλημάτων δεν μπορεί να επιδράσει κατά τρόπο που να εξασθενίζει την αποτελεσματική εφαρμογή του νόμου.»*

(Η υπογράμμιση γίνεται από το Κακουργιοδικείο)

Ούτε αγνοούμε ότι «η εγκληματικότητα του προμηθευτή ναρκωτικών και του διαμεσολαβητή για τη διάθεσή τους δεν διαφέρει. Κοινός είναι ο σκοπός και κοινό το αντικείμενο. Σκοπός είναι η μόλυνση της κοινωνίας και αντικείμενο το κέρδος» (**Salaryand v. Αστυνομίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 541). Πάνω στην ίδια βάση κινήθηκε και η πρόσφατη απόφαση στην **Rafael Alexis Valdez κ.α. v. Δημοκρατίας** Ποινικές Εφέσεις 144/2016 και 145/2016 ημερ. 21.2.17, όπου λέχθηκε για άλλη μια φορά ότι οι μεταφορείς των ναρκωτικών αποτελούν ένα σημαντικό κρίκο στην αλυσίδα διακίνησης και διασποράς τους στη χώρα μας. Στην **Αναστασιάδης v. Δημοκρατίας** Ποινική Έφεση Αρ.242/18 ημερ. 31.05.19 λέχθηκε πως «ούτε μπορεί να παραγνωρισθεί ο ρόλος του εφεσείοντα ως μεταφορέα στην ουσία των ναρκωτικών ουσιών, από την άποψη ότι δέχθηκε να διακινήσει του Σ. ο οποίος εν γνώσει του μετέφερε ναρκωτικά που είχε στην κατοχή του.» Τέλος θεωρούμε σκόπιμο να παραπέμπουμε και στην υπόθεση **Ζωμενής v. Αστυνομίας** (2004) 2 Α.Α.Δ. 400 όπου στη σελίδα 406 λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«Άσχετα με τη διάρκεια της κατοχής των ναρκωτικών από τον εφεσείοντα κυρίαρχο στοιχείο της εγκληματικής του συμπεριφοράς ήταν η διευκόλυνση του

κατηγορούμενου 1 στο να αποφύγει τις συνέπειες της εγκληματικής δράσης του. Αυτό αποτελεί ένα άκρως επιβαρυντικό παράγοντα.»

Η αναγκαιότητα προστασίας του κοινωνικού ιστού που πλήττεται καιρία με την εξάπλωση της χρήσης ναρκωτικών ουσιών, αποτελεί καθήκον του Δικαστηρίου (**Αγαθοκλέους κ.α. ν. Δημοκρατίας** (2014) 2(A) Α.Α.Δ. 44). Όπως λέχθηκε στην **Παύλου ν. Δημοκρατία** Ποινική Έφεση Αρ. 44/2016 ημερ. 04.04.19 "Τα Δικαστήρια οφείλουν να προστατεύσουν την κοινωνία και ιδιαίτερα τα νεαρά άτομα που είναι πιο ευάλωτα, από τον κίνδυνο αυτό". Τα Δικαστήρια έχουν υποχρέωση να συμβάλουν θετικά στην καταπολέμηση της μάστιγας των ναρκωτικών και στη χαλιναγώγηση του παρατηρούμενου φαινομένου της διάβρωσης της κοινωνίας και των νέων ανθρώπων ειδικότερα (βλ. μεταξύ άλλων **Γενικός Εισαγγελέας ν. Sak** (2005) 2 Α.Α.Δ. 377, **Κλεομένης ν. Δημοκρατίας** (2013) 2 Α.Α.Δ. 350, **Λαζάρου κ.ά. ν. Δημοκρατίας** (2010) 2 Α.Α.Δ. 633).

Η εξάπλωση των ναρκωτικών στην Κύπρο είναι διαχρονική και θλιβόμαστε να πούμε ότι έλαβε τρομακτικές διαστάσεις. Είναι γι' αυτό που το στοιχείο της αποτροπής για προστασία του κοινωνικού συνόλου υπερτερεί έντονα. Η αντιμετώπιση υποθέσεων κατοχής με σκοπό την προμήθεια ναρκωτικών επισύρει αυστηρές ποινές, γεγονός που επίσης έχει αναγνωρίσει ευθέως ο συνήγορος υπεράσπισης (**Γενικός Εισαγγελέας ν. Dos Santos** (2005) 2 Α.Α.Δ. 297). Στη **Σάμπη ν. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 100 λέχθηκαν τα ακόλουθα στις σελίδες 109 και 110 για τη μάστιγα των ναρκωτικών:

*«Τα ναρκωτικά αποτελούν τη μάστιγα μιας σύγχρονης κοινωνίας, ιδιαιτέρως σε μια χώρα όπως την Κύπρο η οποία έχει ιδιαίτερα προβλήματα τα οποία ανάγονται στην κατοχή μέρους της χώρας μας από τα τουρκικά στρατεύματα και της αναγκαιότητας στήριξης της νεολαίας. Τα ναρκωτικά, ως επί το πλείστον, έχουν στόχο νεαρά πρόσωπα. Η αυστηρή αντιμετώπιση αδικημάτων αυτής της μορφής, αντανακλάται από την προβλεπόμενη από το νόμο ποινή, που για την κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β προνοείται ποινή φυλάκισης 8 χρόνων, και για το αδίκημα της κατοχής ίδιας φύσεως, με σκοπό την προμήθεια προς τρίτα πρόσωπα, η προβλεπόμενη ποινή είναι φυλάκιση δια βίου. Αυτό καταδεικνύει την αγωνία της κοινωνίας και την αποδοκιμασία του κοινωνικού συνόλου για αδικήματα αυτής της μορφής. Θα ήταν αδιανόητο να μην υπάρχει και η ενεργός συμμετοχή της δικαιοσύνης στον καθημερινό αγώνα που γίνεται για την καταπολέμηση της μάστιγας αυτής των ναρκωτικών. Βλ. **Hadavand ν. Δημοκρατίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 359».*

Επίσης στην υπόθεση **Dos Santos** (πιο πάνω) τονίστηκαν, ανάμεσα σ' άλλα τα εξής:

«...Τα κακά από τη χρήση ναρκωτικών είναι ήδη στη χώρα μας. Και εκτός από τα ολέθρια αποτελέσματα στη ζωή και υγεία των χρηστών δημιουργούν, σωρευτικά, εστίες εγκλήματος. Η εμπορία πρέπει να παταχθεί. Οι ποινές πρέπει να είναι αποτρεπτικές. Ο έμπορος των ναρκωτικών να υποχρεωθεί να υπολογίζει τις επιπτώσεις της σύλληψης και καταδίκης του.»

Στη **Λουκά Μιχαήλ ν. Αστυνομίας** (1999) 2 Α.Α.Δ. 577 λέχθηκε πως η αυξητική τάση του εγκλήματος θα έχει και την ανάλογη αντιμετώπιση από τα Δικαστήρια,

δηλαδή με την ανύψωση των ποινών (βλέπε επίσης **Abunazha v. Δημοκρατίας** (2009) 2 Α.Α.Δ. 551). Η έννοια της επιβολής αποτρεπτικών ποινών εξηγήθηκε στην υπόθεση **Πισκόπου v. Δημοκρατίας** (1999) 2 Α.Α.Δ. 342. Χαρακτηριστικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα, το οποίο ομιλεί από μόνο του:

«Η αποτροπή, ως παράγοντας ο οποίος επενεργεί στον καθορισμό της ποινής, έχει δύο παραμέτρους. Η μία έχει ως λόγο την αποτροπή του ίδιου του παραβάτη από την επανάληψη του εγκλήματος ή παρομοίων εγκλημάτων στο μέλλον. Η άλλη αφορά την αποτροπή τρίτων από τη διάπραξη όμοιων ή παρόμοιων εγκλημάτων. Στη δεύτερη περίπτωση, η αποτροπή έχει δύο συνισταμένες: Πρώτο, την αποτροπή η οποία είναι συνυφασμένη με τη σοβαρότητα του εγκλήματος, που αντανακλάται στο απόσπασμα και παρατίθεται στην απόφαση του Κακουργιοδικείου από το σύγγραμμα του Thomas «Principles of Sentencing», και δεύτερο, την αποτροπή ως μέσου για την καταστολή εγκλημάτων που ευρίσκονται σε έξαρση. Στην περίπτωση σοβαρών εγκλημάτων το στοιχείο της αποτροπής είναι αλληλένδετο με τη σοβαρότητα της κατηγορίας εγκλημάτων, στην οποία ανήκει το υπό τιμωρία έγκλημα, και με την εγγενή ανάγκη για την αποτροπή τους.»

(Η υπογράμμιση γίνεται από το Κακουργιοδικείο)

Στη **Mallouk v. Δημοκρατίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 711 λέχθηκε ότι η πρόθεση κέρδους αυτοπροσδιορίζει τη σοβαρότητα της υπόθεσης. Το είδος, η ποσότητα των ναρκωτικών και ο σκοπός για τον οποίον κατέχονται είναι μεταξύ των σοβαρών παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο κατά τον καθορισμό της ποινής.

Στην παρούσα υπόθεση παρατηρούμε ότι ο κατηγορούμενος αποτελούσε σημαντικό κρίκο μιας αλυσίδας που στόχο είχε τη διακίνηση και προμήθεια ναρκωτικών ουσιών στην κυπριακή κοινωνία. Ο ρόλος του κατηγορουμένου ήταν συγκεκριμένος και αναγκαίος για την επίτευξη του πιο πάνω παράνομου σκοπού. Ο κατηγορούμενος ήταν αυτός που ανέλαβε την απόκρυψη μεγάλων ποσοτήτων ναρκωτικών ουσιών σε δικό του χώρο που ο ίδιος είχε ενοικιάσει. Είχε την ευθύνη της ασφαλούς φύλαξης τους σε διαμέρισμα επί του οποίου είχε πρόσβαση. Πέραν της μυστικής φύλαξης των ναρκωτικών, ο κατηγορούμενος ήταν αναμιγμένος και στο ζύγισμα ναρκωτικών, κάτι που ο ίδιος αποκάλυψε στον Μ.Κ.3 επί του κατηγορητηρίου, κατά την έρευνα του διαμερίσματος του από μέλη της Υ.Κ.Α.Ν. Εξ' ου και ο εντοπισμός στο όχημα του τριών σπαστήρων καθώς επίσης δύο ζυγαριών ακριβείας στο διαμέρισμα που ενοικίαζε και αποθήκευε τα ναρκωτικά, σύνεργα απαραίτητα για τον υπολογισμό ποσότητας ναρκωτικών ουσιών.

Μπορεί ο κατηγορούμενος να μην αποκόμιζε οικονομικό κέρδος ως αμοιβή των παράνομων ενεργειών του αλλά, όπως λέχθηκε από τον ευπαίδευτο συνήγορο του, η συμμετοχή του στην παράνομη επιχείρηση του εξασφάλιζε τη δόση του στις ναρκωτικές ουσίες. Η εξασφάλιση αυτή σε είδος αποτελούσε κίνητρο για τον

κατηγορούμενο να παραμείνει στην εν λόγω επιχείρηση. Είναι από κάθε άποψη απαράδεκτος ο προσπορισμός οφέλους, όποια μορφή και αυτό έχει, που στηρίζεται στην καταστροφή και εξαθλίωση των συνανθρώπων μας (**Mallouk v. Δημοκρατίας** (πιο πάνω)). Όπως ακόμη λέχθηκε στην **Hijazi v. Δημοκρατίας** (1991) 2 Α.Α.Δ. 99, οποιοσδήποτε και αν είναι ο σκοπός της εμπορίας ναρκωτικών, δεν αγιάζει τα μέσα και οποιοσδήποτε ανθρωπιστικός λόγος δεν δικαιολογεί την εμπορία ναρκωτικών.

Περαιτέρω λαμβάνουμε υπόψη μας το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος εμπλέκεται στην κατοχή με σκοπό την προμήθεια μεγάλων ποσοτήτων ναρκωτικών ουσιών τόσο τάξης 'Α' όσο και τάξης 'Β', κάτι που ο ευπαίδευτος συνήγορος του επίσης αναγνώρισε ότι προσδίδει στην υπόθεση στοιχείο σοβαρότητας. Στο διαμέρισμα και στο όχημα του κατηγορουμένου εντοπίστηκαν 10 κιλά και 159,7 γραμμάρια ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης καθώς επίσης 476,34 γραμμάρια κοκαΐνης που είναι σκληρή ναρκωτική ουσία, ποσότητες που ομολογουμένως προκαλούν σοκ και αποστροφή.

Οφείλουμε να επισημάνουμε ότι εδώ αντιμετωπίζουμε τον κατηγορούμενο όχι ως έμπορο αλλά σαν μεταφορέα-διακινητή ναρκωτικών ουσιών όντας ο ίδιος χρήστης. Βέβαια γνωρίζουμε το πόσο σημαντικός είναι ένας μεταφορέας στη διακίνηση και διασπορά ναρκωτικών ουσιών στο νησί μας και ούτε μας διαφεύγει πόσο σημαντική ήταν έμπρακτα στην προκειμένη περίπτωση η συμμετοχή του κατηγορουμένου στη λειτουργία της επιχείρησης που είχε συσταθεί. Ούτε ακόμη μας διαφεύγει ότι παρόλο που οι χρήστες έχουν τη συμπάθεια και κατανόηση μας είναι αυτοί που συντηρούν την εμπορία των ναρκωτικών και γι' αυτό αρμόζει η επιβολή σ' αυτούς αποτρεπτικών ποινών, όχι όμως της ίδιας έντασης με αυτές που επιβάλλονται στους εμπόρους (**Afroughi v. Δημοκρατίας** (2001) 2 Α.Α.Δ. 174, **Παγιαβλάς v. Αστυνομίας** (1998) 2 Α.Α.Δ. 240).

Η έγκαιρη και ταυτόχρονα αποτελεσματική παρέμβαση μελών της αστυνομίας απέτρεψε τη διακίνηση και διάθεση μεγάλων ποσοτήτων ναρκωτικών ουσιών στην κυπριακή αγορά που αν συνέβαινε μόνο καταστροφικές συνέπειες θα προκαλούσε στο βωμό του παράνομου κέρδους. Τα ναρκωτικά που ο κατηγορούμενος αποθήκευε επιμελώς στο διαμέρισμα του προορίζονταν σε αγοραστές και η αστυνομική επιχείρηση τερμάτισε όχι μόνο την εγκληματική συμπεριφορά του κατηγορουμένου αλλά και τη δυνατότητα πραγματοποίησης παράνομων συναλλαγών που αφορούν την προμήθεια τους στην κοινωνία.

Από την άλλη αποδίδουμε βαρύτητα στο λευκό ποινικό μητρώο του κατηγορουμένου. Είναι νομολογημένο ότι ένας αδικοπραγούντας με λευκό ποινικό

μητρώο δικαιούται να τύχει της επιείκειας του Δικαστηρίου και στην προκειμένη περίπτωση που ισχύει ο κατηγορούμενος απολαμβάνει το ευεργέτημα αυτό (**Γεωργίου v. Αστυνομίας** (1991) 2 Α.Α.Δ. 525, **Αριστοδήμου v. Δημοκρατία** Ποινική Έφεση 121/2017 ημερ. 21.09.17).

Επίσης προσμετρούμε υπέρ του κατηγορουμένου τη συνεργασία του με τις αστυνομικές αρχές, η οποία έγινε από την αρχή της σύλληψης του. Όπως αναφέρθηκε στην υπόθεση **Mbakou v. Δημοκρατίας** Ποινική Έφεση Αρ. 8614 απόφαση ημερ. 27.03.15, «*Η έμπρακτη συνεργασία με την Αστυνομία θεωρείται άλλωστε πάντοτε από τη νομολογία ως μειριαστικός παράγων και αυτό πρέπει να είναι στη γνώση των κατηγορουμένων προσώπων.*» Στην προκειμένη περίπτωση ο κατηγορούμενος επέτρεψε τη διεξαγωγή έρευνας στο όχημα του και αμέσως στη συνέχεια έδωσε γραπτή συγκατάθεση για να πραγματοποιηθεί έρευνα και στο διαμέρισμα του. Μάλιστα σε σχέση με τεκμήρια που εντοπίστηκαν μέσα από τις πιο πάνω έρευνες ο κατηγορούμενος έδωσε εξηγήσεις στα μέλη της αστυνομίας που συμμετείχαν βοηθώντας έτσι στο έργο της διερεύνησης της υπόθεσης αυτής. Ακολούθως την επόμενη της σύλληψης του μέσα από την ανακριτική του κατάθεση παραδέχτηκε στην αστυνομία τη διάπραξη των αδικημάτων που αντιμετωπίζει.

Επιπλέον προς όφελος του κατηγορουμένου λαμβάνουμε υπόψη την παραδοχή του ενώπιον του Δικαστηρίου. Έχει επανειλημμένα τονιστεί ότι η παραδοχή πρέπει να αμείβεται με σχετική έκπτωση στην ποινή. Αυτό ενθαρρύνει τους αδικοπραγούντες να παραδέχονται ενοχή με αποτέλεσμα να μην σπαταλείται πολύτιμος χρόνος στην εκδίκαση υποθέσεων (**Χαρτούπαλλος v. Δημοκρατίας** (2002) 2 Α.Α.Δ.28 και **Βασιλείου v. Δημοκρατίας** Ποινική Έφεση Αρ. 110/2014 ημερ. 15.06.15). Στην υπόθεση **Ανδρέου v. Δημοκρατίας** Ποινική Έφεση Αρ. 163/2015 ημερ. 11.07.16 τονίστηκε, ανάμεσα σ' άλλα, ότι «*η παραδοχή είναι ο μόνος απτός τρόπος για να «μεταφερθεί» στο Δικαστήριο η μεταμέλεια ενός κατηγορουμένου και γι' αυτό το λόγο έχει δεσπόζουσα σημασία στην επιμέτρηση της ποινής*». Το ίδιο σκεπτικό διατυπώθηκε στη μεταγενέστερη υπόθεση **Τράντα v. Αστυνομίας** Ποινική Έφεση Αρ. 8/2016 ημερ. 14.11.16. Εδώ η παραδοχή του κατηγορουμένου ήταν άμεση (**Gorko κ.α. v. Δημοκρατίας** (2010) 2 Α.Α.Δ. 458).

Ακόμη θα πιστώσουμε τον κατηγορούμενο για την απολογία του, η οποία εκφράστηκε ενώπιον μας από το συνήγορο του.

Παράλληλα εκλαμβάνουμε τη συνεργασία του κατηγορουμένου με την αστυνομία στη μορφή, βαθμό και έκταση που έχει εξηγηθεί προηγουμένως, σε συνάρτηση με την εκ των υστέρων αμέσως παραδοχή του στο Δικαστήριο και την απολογία του

ενώπιον μας καθώς και την πρόθεση του να απεξαρτηθεί από τις ναρκωτικές ουσίες, ως έκφραση έμπρακτης μεταμέλειας από μέρους του, η οποία μέσω της αγόρευσης του ευπαιδευτού συνηγόρου υπεράσπισης ήταν ρητή και χωρίς περιστροφές ή προϋποθέσεις (**CCC Laundries (Paphos) Ltd κ.ά. v. Θεοφάνους** (2010) 2 Α.Α.Δ. 288).

Καθίσταται από τώρα σαφές, πως χωρίς την παραδοχή του κατηγορουμένου και την έμπρακτη μεταμέλεια που αυτός επέδειξε, τα περιθώρια επιείκειας θα ήταν ακόμη πιο στενά.

Περαιτέρω προσμετρούμε προς όφελος του κατηγορουμένου τις προσπάθειες που καταβάλλει για να αφήσει πίσω του την εξάρτησή του από τις ναρκωτικές ουσίες. Οι προσπάθειες απεξάρτησης κάποιου ατόμου αναγνωρίζονται από τη νομολογία ως μετριαστικός παράγοντας. Η ένταξη του στο πρόγραμμα ΔΑΝΑΗ σαφώς εκδηλώνει την πρόθεση του να απεγκλωβιστεί από τη μάστιγα των ναρκωτικών επιδιώκοντας μία νέα αρχή στη ζωή του, η οποία παίρνει σάρκα και οστά με την εγγραφή του στο εν λόγω πρόγραμμα στις φυλακές, γεγονός που πιστώνεται στον κατηγορούμενο (**Γιαννακάκη v. Αστυνομίας** Ποινική Έφεση Αρ. 177/2015 ημερ. 21.04.16, **Χαραλάμπους v. Αστυνομίας** (2005) 2 Α.Α.Δ. 82, **Χριστοφίδης v. Δημοκρατίας** (2004) 2 Α.Α.Δ. 148).

Μία άλλη παράμετρος που μας έχει απασχολήσει ιδιαίτερα είναι η ηλικία του κατηγορουμένου. Έχουμε παρατηρήσει ότι όταν αυτός διέπραξε τα αδικήματα δεν είχε συμπληρώσει το 21^ο έτος της ηλικίας του. Η νομολογία επισημαίνει ότι νεαρά άτομα κρίνονται με μεγαλύτερη επιείκεια (**Ιλιέν v. Δημοκρατία** Ποινική Έφεση Αρ. 218/2016 ημερ. 18.01.18, **Σώζου v. Αστυνομίας** Ποινική Έφεση Αρ. 12/2016 ημερ. 29.03.16) αλλά παράλληλα υποδεικνύει ότι το νεαρό της ηλικίας του παραβάτη δεν προσδίδει στη διάπραξη του εγκλήματος ιδιαίτερα χαρακτηριστικά (**Cotorceanu και άλλος v. Αστυνομίας** Ποινικές Εφέσεις Αρ. 84/2020 & 87/2020 ημερ. 17.02.21, **Κωνσταντίνου v. Δημοκρατίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 83). Με γνώμονα τα πιο πάνω σαφώς το νεαρό της ηλικίας του κατηγορουμένου είναι κάτι που εδώ δεν μας αφήνει αδιάφορους και συνεπώς του αποδίδουμε τη δέουσα βαρύτητα.

Επιπροσθέτως λαμβάνουμε υπόψη μας το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος δεν ήταν ο οργανωτής ή ο ιθύνων νους της παράνομης επιχείρησης αυτής. Ωστόσο δεν μας διαφεύγει ότι παρείχε σημαντική υποστήριξη στην ύπαρξη της ως υπεύθυνος αποθήκευσης ναρκωτικών ουσιών και επιπλέον επεκτάθηκε ως ενεργός διακινητής, γεγονός που παραδέχτηκε και ο δικηγόρος του, εξυπηρετώντας την παράνομη

λειτουργία της εν λόγω επιχείρησης από την οποίαν επιδιωκόταν το οικονομικό κέρδος με όλες τις καταστροφικές συνέπειες στην κοινωνία, περιλαμβανομένου κινδύνων για τη ζωή ατόμων συνομήλικα του κατηγορουμένου.

Έχοντας υπόψη μας τη φύση του ρόλου του κατηγορουμένου και το πως η νομολογία τον έχει ερμηνεύσει καθώς και το πως ακριβώς ενεργούσε ως αναπόσπαστο κομμάτι της αλυσίδας της εγκληματικής επιχείρησης με βάση τις συνθήκες διάπραξης της υπόθεσης και των περιστατικών που την περιβάλλουν, θεωρούμε ότι δεν μπορεί να αντικριστεί για σκοπούς επιβολής ποινής ως μία περίπτωση που αφορά αδίκημα απλής κατοχής ναρκωτικών ουσιών, ως εισηγήθηκε ο ευπαίδευτος συνήγορος υπεράσπισης.

Επίσης δεχόμαστε όλες τις προσωπικές, οικογενειακές και οικονομικές περιστάσεις του κατηγορουμένου που καταγράφονται στην έκθεση του Γραφείου Ευημερίας και συμπληρωματικά έχουν αναφερθεί από τον συνήγορο υπεράσπισης στην агόρευση του. Είναι βεβαίως καλά γνωστό πως όπου το στοιχείο της αποτροπής προβάλλει ως επιτακτική ανάγκη, οι προσωπικές περιστάσεις ενός κατηγορούμενου είναι ήσσονος σημασίας. Εκεί δηλαδή που έχουν διαπραχτεί σοβαρής φύσεως αδικήματα που βρίσκονται σε έξαρση και χρήζουν αυστηρής αντιμετώπισης, όπως στην παρούσα περίπτωση, οι προσωπικές συνθήκες των παραβατών διαδραματίζουν περιθωριακό ρόλο στην επιμέτρηση της ποινής έτσι ώστε να μην εξουδετερώνουν τον αποτρεπτικό χαρακτήρα της που σε τέτοιου είδους υποθέσεις είναι δεδομένος (**Χiaojin και άλλος v. Δημοκρατίας** (2006) 2 Α.Α.Δ. 104, **Ιωάννου άλλως Μουσικός v. Αστυνομίας** (πιο πάνω), **Κλεοβούλου v. Αστυνομίας** (1998) 2 Α.Α.Δ. 57 και **Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας v. Ζαννέτου** (2001) 2 Α.Α.Δ. 438).

Ωστόσο το καθήκον του Δικαστηρίου να λάβει υπόψη και τις προσωπικές περιστάσεις ενός κατηγορούμενου και να εξατομικεύσει την ποινή, δεν ατονεί στις περιπτώσεις όπου έχουν διαπραχτεί σοβαρά αδικήματα (**Θεοχάρους v. Αστυνομίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 575) και οι ποινές θα πρέπει να είναι αποτρεπτικές (**Χρυσοστόμου “Κανάρη” v. Αστυνομίας** (1990) 2 Α.Α.Δ.18). Η εξατομίκευση της ποινής δεν πρέπει να εξουδετερώνει τη σοβαρότητα του εγκλήματος και το στοιχείο της αποτροπής (**Σωκράτους v. Δημοκρατίας** (1994) 2 Α.Α.Δ.132). Είναι με αυτό το σκεπτικό που προσεγγίζουμε τις προσωπικές, οικογενειακές και οικονομικές συνθήκες του κατηγορουμένου, οι οποίες έχουν εκτεθεί πιο πάνω.

Περαιτέρω στην επιμέτρηση της ποινής λαμβάνουμε υπόψη μας το γεγονός ότι η ανθρωπότητα, περιλαμβανομένης της Κύπρου, βιώνει τις δυσμενείς συνέπειες που

προκαλούνται από την ύπαρξη της πανδημίας του κορονοϊού σε συνδυασμό με τα μέτρα που εφαρμόζονται εις αντιμετώπιση της. Σαφώς η κατάσταση αυτή που επηρεάζει αρνητικά αυτούς που βρίσκονται έγκλειστοι στις κεντρικές φυλακές δεν διαφεύγει της σκέψης μας και γι' αυτό την εκτιμούμε μαζί με όλα τα υπόλοιπα δεδομένα της υπόθεσης.

Αρκετές αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου καταπιάνονται με την επιβολή ποινών για τα αδικήματα της φύσεως που ο κατηγορούμενος διέπραξε. Θα αναφερθούμε σε ορισμένες από αυτές γνωρίζοντας ότι οι προηγούμενες αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου, αναφορικά με τις επιβληθείσες ποινές, είναι ενδεικτικές του μέτρου τιμωρίας συγκεκριμένων εγκλημάτων και των παραμέτρων του καθορισμού της ποινής. Δεν έχουν όμως τον δεσμευτικό χαρακτήρα, που ενέχει ο καθορισμός αρχών δικαίου. Και τούτο, γιατί η ποινή που επιβάλλεται σε κάθε υπόθεση είναι αλληλένδετη με τις ιδιαιτερότητες των γεγονότων που την συνθέτουν και με τις ιδιαιτερότητες των συνθηκών του παραβάτη (**Χαραλάμπος v. Δημοκρατίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 1 και **Μιχαήλ v. Δημοκρατίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 123. Η όποια αναφορά σε παρόμοιες υποθέσεις γίνεται για να υπάρχει, όσο είναι δυνατό, κοινή προσέγγιση στην αντιμετώπιση των παραβατών (βλ. **Γρηγορίου v. Αστυνομίας** (1996) 2 Α.Α.Δ... 217). Στην **Σάμπη v. Δημοκρατίας** (πιο πάνω), το Εφετείο επανέλαβε ότι:

«..... δεν υπάρχει προκαθορισμένο πλαίσιο και ακριβής προσδιορισμός της επιβαλλόμενης ποινής αναλόγως των προηγούμενων αποφάσεων. Η κάθε υπόθεση εξετάζεται στα πλαίσια των ιδιαιτεροτήτων που υπάρχουν και η κρίση της ορθότητας μιας ποινής εάν δηλαδή είναι έκδηλα υπερβολική ή όχι συναρτάται με τα περιστατικά της υπόθεσης, την προβλεπόμενη από το Νόμο ποινή και τις προσωπικές συνθήκες έκαστου εφεσεύοντα, όπου είναι δυνατόν.»

Ενδεικτικά παραθέτουμε ορισμένες αποφάσεις στις οποίες το σκεπτικό βρίσκει έρεισμα στην παρούσα περίπτωση.

Στην **Soleimani v. Αστυνομίας** (2006) 2 Α.Α.Δ. 476 το Εφετείο επικύρωσε ποινή φυλάκισης 8 ετών που επιβλήθηκε σε νεαρό πρόσωπο ηλικίας 26 ετών που παραδέχθηκε το αδίκημα της κατοχής με σκοπό την προμήθεια ενός κιλού περίπου ρητίνης κάνναβης.

Στην **Ευριπίδου v. Δημοκρατίας** (2014) 2(Α) Α.Α.Δ. 392 ο κατηγορούμενος ηλικίας 26 ετών βρέθηκε ένοχος κατόπιν δικής του παραδοχής στην κατηγορία της κατοχής με σκοπό την προμήθεια 3 κιλών περίπου κάνναβης από την οποία δεν είχε εξαχθεί ρητίνη. Το Εφετείο επικύρωσε την ποινή φυλάκισης 5 ετών που του

είχε επιβληθεί πρωτόδικα κρίνοντας ότι αυτή ήταν υπό τις περιστάσεις ορθή και δίκαιη.

Στη **Χρυσάνθου v. Δημοκρατίας** (2011) 2 Α.Α.Δ. 221 επικυρώθηκαν συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 12 ετών που επιβλήθηκαν, κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας, σε κατηγορούμενο ηλικίας 22 ετών σε κατηγορίες εισαγωγής ναρκωτικών 11 κιλών και 538,61 γραμμαρίων ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης και κατοχής της ίδιας ποσότητας με σκοπό την προμήθεια των ναρκωτικών σε τρίτα πρόσωπα. Τα γεγονότα ως είχαν αποδειχθεί ενώπιον του Κακουργιοδικείου αποκάλυπταν την ύπαρξη οργανωμένου σχεδίου, η εκτέλεση του οποίου έλαβε χώρα και στο εξωτερικό με καίριο το ρόλο του Εφεσείοντα. Λήφθηκε υπόψη το νεαρό της ηλικίας του, το λευκό του ποινικό μητρώο, η μεταμέλεια που επέδειξε και οι προσωπικές του συνθήκες. Το Εφετείο επανέλαβε ότι είναι πάντοτε ζήτημα βαθμού το πώς αντιμετωπίζει και εξισορροπεί το πρωτόδικο Δικαστήριο τους διάφορους παράγοντες κατά την επιμέτρηση της ποινής.

Στη **Βασιλείου v. Αστυνομίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 254 επικυρώθηκαν συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 12 ετών σε κατηγορίες εισαγωγής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β ρητίνης κάνναβης βάρους 11 κιλών και 501,7 γραμμαρίων και κατοχής της ίδιας ποσότητας, με σκοπό την προμήθεια του σε τρίτα πρόσωπα. Ο κατηγορούμενος κρίθηκε ένοχος στις κατηγορίες μετά από ακροαματική διαδικασία.

Στη **Χριστοδούλου v. Δημοκρατίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 124, ο εφεσείοντας ηλικίας 21 ετών παραδέχθηκε ενοχή σε κατηγορίες που αφορούσαν την κατοχή με σκοπό την προμήθεια σε άλλο πρόσωπο ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α, ήτοι 1.910 δισκία ecstasy συνολικού βάρους 373,1873 γραμμαρίων και της προμήθειας ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α, ήτοι 80 δισκία ecstasy σε άγνωστα πρόσωπα ως επίσης και της χρήσης ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α. Λήφθηκε υπόψη ακόμη μία υπόθεση η οποία αφορούσε το αδίκημα της κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α και συγκεκριμένα 24,27651 γραμμάρια κοκαΐνης με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα. Επιβλήθηκαν συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 9 ετών για το αδίκημα της κατοχής με σκοπό την προμήθεια και για το αδίκημα της προμήθειας. Το Εφετείο θεώρησε τις ποινές αυστηρές, όχι όμως έκδηλα υπερβολικές και απέρριψε την έφεση του κατηγορουμένου.

Στην **Tomatari v. Δημοκρατίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 169 ο εφεσείων, ηλικίας 25 ετών, κρίθηκε ένοχος κατόπιν δικής του παραδοχής, ανάμεσα σε άλλες κατηγορίες, στην κατηγορία της παράνομης κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α' με σκοπό την

προμήθεια σε άλλα πρόσωπα. Επρόκειτο για 498,6158 γραμμάρια οπίου. Η ποινή φυλάκισης 10 ετών που του επιβλήθηκε πρωτόδικα χαρακτηρίστηκε ως αυστηρή αλλά με κανένα τρόπο έκδηλα υπερβολική που να δικαιολογεί την παρέμβαση του Εφετείου.

Στην **Dos Santos** (πιο πάνω) συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 6 ετών που επιβλήθηκαν από το Κακουργιοδικείο στον νεαρό κατηγορούμενο για εισαγωγή και κατοχή με σκοπό την προμήθεια 1.021 γραμμαρίων κοκαΐνης, αυξήθηκαν από το Ανώτατο Δικαστήριο σε 9 έτη.

Στην **Saliba v. Γενικού Εισαγγελέα** (2008) 2 Α.Α.Δ. 388 ο εφεσείων ηλικίας 26 ετών αφίχθηκε στην Κύπρο μεταφέροντας στο στομάχι του 62 σκευάσματα τα οποία περιείχαν κοκαΐνη συνολικού βάρους 130,2612 γραμμαρίων. Ήταν λευκού ποινικού μητρώου και παραδέχθηκε ενοχή ενώπιον του Κακουργιοδικείου σε κατηγορίες που αφορούσαν στα αδικήματα της εισαγωγής, της κατοχής και της κατοχής με σκοπό την προμήθεια. Το Κακουργιοδικείο επέβαλε στα αδικήματα της εισαγωγής και της κατοχής με σκοπό την προμήθεια συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 10 ετών. Το Ανώτατο Δικαστήριο αφού επεσήμανε ότι η ποσότητα των ναρκωτικών δεν ήταν μικρή απέρριψε την έφεση. Ως ανέφερε, η επιβληθείσα ποινή αν και αυστηρή δεν ήταν υπερβολική ώστε να δικαιολογείται η επέμβασή του.

Στη **Βενιζέλου v. Δημοκρατίας** (2009) 2 Α.Α.Δ. 59 ποινές φυλάκισης 12 και 8 ετών που επιβλήθηκαν στον εφεσείοντα για τα αδικήματα της εισαγωγής, κατοχής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια 1.045 γραμμάρια κοκαΐνης μειώθηκαν σε 10 και 6 χρόνια για τους λόγους που εξηγούνται στην απόφαση.

Στην **Mallouk v. Δημοκρατίας** (πιο πάνω) επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 8 ετών για κατοχή 237,20 γρ. ηρωίνης με σκοπό την προμήθεια της σε τρίτα πρόσωπα παρόλο που λήφθηκε υπόψη, ανάμεσα σε άλλα, η παραδοχή του εφεσείοντα αμέσως μετά τη σύλληψή του και η μετέπειτα συνεργασία του με την Αστυνομία για την πλήρη διαλεύκανση της υπόθεσης καθώς και άλλων υποθέσεων που ενδιέφεραν την Αστυνομία.

Στην **El Kara v. Δημοκρατίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 239, η κατηγορούμενη παραδέχθηκε κατηγορίες κατοχής ναρκωτικών και κατοχής αυτών με σκοπό την προμήθεια τους σε άλλα πρόσωπα. Επρόκειτο για ηρωίνη βάρους 247,183 γραμμαρίων. Η κατηγορούμενη είχε αναλάβει την πώληση των ναρκωτικών σε τρίτα πρόσωπα για το ποσό των Λ.Κ.10.250. Η ίδια θα αμειβόταν με το ποσό των

Λ.Κ.2.000. Της επιβλήθηκαν ποινές φυλάκισης 4 και 7 ετών αντίστοιχα. Το Εφετείο επικύρωσε τις πιο πάνω ποινές παρόλο που είχε γίνει εισήγηση ότι η κατάσταση της υγείας της κατηγορουμένης είχε επιδεινωθεί μετά την καταδίκη της. Τόνισε δε πως τα αποτελέσματα της εμπορίας ναρκωτικών και μάλιστα σκληρών είναι ολέθρια.

Στην **Sikaf v. Δημοκρατίας**, (2003) 2 Α.Α.Δ. 467 επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο, μετά από παραδοχή ποινές φυλάκισης 7 ετών σε κατηγορίες εισαγωγής, κατοχής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α, δηλαδή 587,3412 γραμμάρια κοκαΐνης. Ο κατηγορούμενος κατονόμασε τους συνεργάτες του. Οι ποινές χαρακτηρίστηκαν επιεικείς και επικυρώθηκαν από το Εφετείο.

Στην **Γενικός Εισαγγελέας v. Sak** (2005) 2 Α.Α.Δ. 377, η ποινή φυλάκισης 5 ετών που επιβλήθηκε στον εφεσίβλητο μετά από παραδοχή για κατοχή 391,25 γραμμάρια ηρωΐνης με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα αυξήθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο σε 8 χρόνια φυλάκιση.

Στην **Marius v. Δημοκρατίας** Ποινική Έφεση 155/14 ημερ. 27.05.15, το πρωτόδικο Δικαστήριο επέβαλε στον εφεσεϊοντα μετά από παραδοχή ποινές φυλάκισης 4 και 11 χρόνων σε κατηγορίες συνωμοσίας προς διάπραξη κακουργήματος, εισαγωγή, κατοχή και κατοχή με σκοπό την προμήθεια ναρκωτικών φαρμάκων Τάξεως Α (883,4463 γραμμάρια κοκαΐνης) το οποίο ο εφεσεϊοντας εισήγαγε στην Κύπρο αεροπορικώς από το εξωτερικό, επικυρώθηκαν από το Εφετείο. Ο κατηγορούμενος, ηλικίας 23 ετών, ήταν λευκού ποινικού μητρώου και συνεργάστηκε με την Αστυνομία. Η ποινή κρίθηκε αρκετά αυστηρή, όχι όμως σε βαθμό «που θα μπορούσε αντικειμενικά να χαρακτηριστεί έκδηλα υπερβολική».

Στη **Μιχαήλ v. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 231, επιβλήθηκαν κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας ποινές φυλάκισης 9 ετών για τα αδικήματα της εισαγωγής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α ήτοι 389,36 γραμμαρίων κοκαΐνης και της κατοχής των πιο πάνω ναρκωτικών με σκοπό την προμήθεια σε τρίτους. Ο εφεσεϊών ήταν λευκού ποινικού μητρώου και πατέρας δύο ανηλίκων παιδιών. Το Εφετείο απορρίπτοντας την έφεση κατά της ποινής σημείωσε ότι η κοκαΐνη είναι σκληρό ναρκωτικό, για να καταλήξει ως ακολούθως:

«Η έξαρση των αδικημάτων, εισαγωγής ναρκωτικών στη χώρα μας, αποτελεί στοιχείο αρκούντως επιβαρυντικό, που καθιστά, άμεση και επιτακτική την ανάγκη επιβολής αυστηρών ποινών. Όπως επαναλήφθηκε σε σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου, οι προσωπικές συνθήκες του

καταδικασθέντα για αδικήματα σχετιζόμενα με ναρκωτικά, υποχωρούν έναντι της ευρύτερης αναγκαιότητας προστασίας του κοινωνικού συνόλου και της εκδήλωσης απαρέσκειας της κοινωνίας για την εγκληματική συμπεριφορά, αυτού του είδους.

Τούτου δοθέντος, της προβλεπόμενης ποινής, όπου βάσει του περί **Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου 1977 (Ν.29/77)** όπως τροποποιήθηκε, τα αδικήματα της εισαγωγής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια σε τρίτο, τιμωρούνται με μέγιστη ποινή, δια βίου φυλάκιση, η οποία αντικατοπτρίζει τη σοβαρότητα, που ήθελε να προσδώσει στο αδίκημα, ο νομοθέτης, (βλ. **Souilmi v. Αστυνομίας** (1992) 2 Α.Α.Δ. 248), δεν διαπιστώνουμε σφάλμα αρχής ούτε θεωρούμε την ποινή που επιβλήθηκε ως εκδηλα υπερβολική. Η έφεση κατά της ποινής απορρίπτεται.»

Στην **Memic v. Δημοκρατίας** (2014) 2(A) Α.Α.Δ. 276, ο εφεσείων παραδέχθηκε ενοχή στο αδίκημα της παράνομης κατοχής με σκοπό την προμήθεια σε άλλο πρόσωπο ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α. Επρόκειτο για 915,27 γραμμάρια κοκαΐνης. Επιβλήθηκε στον εφεσείοντα ποινή φυλάκισης 8 ετών αφού λήφθηκε προς όφελος του υπόψη, μεταξύ άλλων παραγόντων, η καθυστέρηση των 3 ετών από την ημερομηνία διάπραξης του αδικήματος. Το Ανώτατο Δικαστήριο επικύρωσε την πιο πάνω ποινή. Σημείωσε όμως τα ακόλουθα:

«Μόνο ως εκ της δικής μας εκτίμησης των γεγονότων θεωρούμε ότι θα μπορούσε να είχε επιβληθεί στον εφεσείοντα πρωτοδίκως οριακά χαμηλότερη ποινή, που, όμως, ακριβώς για το λόγο αυτό, δε δικαιολογείται η παρέμβασή μας.»

Στην **Αναστασιάδης v. Δημοκρατίας** Ποινική Έφεση Αρ. 242/2018 ημερ. 31.05.19 το Εφετείο αρνήθηκε να παρέμβει στη διακριτική ευχέρεια του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Έτσι επικύρωσε ποινή φυλάκισης 4 ετών σε κατηγορία που αφορούσε σε κατοχή με σκοπό την προμήθεια 600,9 γραμμαρίων κοκαΐνης, στην οποία υπήρξε παραδοχή ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου. Λήφθηκε ιδιαίτερα υπόψη η περιστασιακή εμπλοκή του εφεσείοντα στη διάπραξη του αδικήματος, ο οποίος είχε περιορισμένο ρόλο. Στην εν λόγω υπόθεση επαναλαμβάνεται για άλλη μια φορά ότι *«οι προηγούμενες αποφάσεις επί ποινών δεν παρέχουν πάντοτε ασφαλή καθοδήγηση για τον απλό λόγο ότι σπάνια υπάρχει ταυτοσημία επί όλων των γεγονότων»*.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η επιβολή ποινής είναι λεπτό και συνάμα δύσκολο και πολυδιάστατο δικαστικό έργο, το οποίο, όπως ήδη λέχθηκε, απαιτεί βαθύ προβληματισμό για εξατομίκευση της μέσα από εκτίμηση δεδομένων, των γεγονότων που περιβάλλουν τη συγκεκριμένη περίπτωση, προσωπικών συνθηκών του κατηγορουμένου, επιβαρυντικών και ελαφρυντικών παραγόντων της υπόθεσης, χωρίς να παραγνωρίζεται ο σκοπός του νομοθέτη στη θέσπιση των υπό κρίση αδικημάτων και η Νομολογία επί του θέματος (**Αντωνίου v. Αστυνομίας** Ποινική Έφεση Αρ. 74/2020 ημερ. 31.07.20). Μετά από πολλή μελέτη και περίσκεψη,

καταλήξαμε ότι κατάλληλη και μόνη αρμόζουσα ποινή είναι αυτή της φυλάκισης αφού οποιαδήποτε άλλη ποινή θα ήταν αναμφίβολα ακατάλληλη και ανεπαρκής (**Προδρόμου v. Αστυνομίας** (1990) 2 Α.Α.Δ. 98). Σαφώς προκύπτει ανάγκη προστασίας του κοινωνικού συνόλου από εγκληματικές συμπεριφορές, όπως αυτή του κατηγορουμένου. Οι προσωπικές – οικογενειακές - οικονομικές περιστάσεις του κατηγορουμένου, το λευκό ποινικό μητρώο του, ιδιαίτερα το νεαρό της ηλικίας του (20 ετών κατά το χρόνο διάπραξης των αδικημάτων), τον όχι πρωταγωνιστικό του ρόλο, η παραδοχή του ενώπιον του Δικαστηρίου, η μεταμέλεια του όπως αυτή εκφράστηκε με τη συνεργασία του με την αστυνομία και ομολογία της αξιόποινης συμπεριφοράς του, με την παραδοχή του στο Δικαστήριο, με την απολογία του ενώπιον μας και με την προσπάθεια του να απεξαρτηθεί από τις ναρκωτικές ουσίες καθώς και τα άλλα ελαφρυντικά στοιχεία που έχουν αναφερθεί από τον ευπαίδευτο συνήγορο υπεράσπισης και τα οποία έχουμε θέσει ενώπιον μας, θα επηρεάσουν την έκταση της ποινής φυλάκισης.

Κρίνουμε ως αρμόζουσες τις ακόλουθες ποινές, τις οποίες και επιβάλλουμε στον κατηγορούμενο:

Στην 6^η κατηγορία (κατοχή κοκαΐνης ποσότητας 476,34 γραμμαρίων με σκοπό την προμήθεια της σε άλλα άτομα): ποινή φυλάκισης 6 ετών.

Στην 8^η κατηγορία (κατοχή ξηρής φυτικής ύλης κάνναβης ποσότητας 10 κιλών και 159,7 γραμμαρίων με σκοπό την προμήθεια της σε άλλα άτομα): ποινή φυλάκισης 7 ετών.

Οι πιο πάνω ποινές φυλάκισης να συντρέχουν.

Στην 2^η κατηγορία καθώς επίσης στην 4^η κατηγορία δεν επιβάλλεται ποινή, αφού τα γεγονότα αυτών ουσιαστικά εμπεριέχονται στις πιο σοβαρές κατηγορίες (6^η και 8^η αντίστοιχα), στις οποίες έχουμε ήδη επιβάλει ποινή (**Βασιλείου v. Αστυνομίας** (1991) 2 Α.Α.Δ. 385 και **Περικλέους v. Αστυνομίας** (1996) 2 Α.Α.Δ. 34).

Οι πιο πάνω επιβληθείσες ποινές μειώνονται κατά το χρονικό διάστημα που ο κατηγορούμενος τελεί υπό κράτηση και δη από τις 28.11.20.

Οι ναρκωτικές ουσίες να δημευθούν και να καταστραφούν, τα δε υπόλοιπα αντικείμενα της υπόθεσης και συγκεκριμένα ένα μεταλλικό κλειδί με μπρελόκ, ένα κινητό τηλέφωνο μάρκας Χίαομί, ενοικιαστήριο έγγραφο του κατηγορουμένου, ένα κινητό τηλέφωνο μάρκας Ηuawei, μία κάρτα SIM της Α.Τ.Η.Κ., μία κάρτα της ΕΡΙC και μία κάρτα μνήμης (memory card) να επιστραφούν στους νόμιμους δικαιούχους τους.

(Υπ.) .....
Α. Ν. Κονής, Π.Ε.Δ.

(Υπ.) .....
Κ. Κουνίδου, Α.Ε.Δ.

(Υπ.) .....
Γ. Βλάμης, Ε.Δ.

Πιστόν Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/ΜΔ

Subject: Criminal/Assize Court/Sentence

Αναφορά: Κατοχή και προμήθεια ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως 'Α' και 'Β'/Ποινή